

ζητοῦμεν, ἀλλὰ τοῖς καθόλου προσέχομεν μάλλον, εἰ καλῶς τὸ ὅλον· οὕτως καὶ τούτοις ποιῆσθαι δεῖ τὴν κρίσιν. Κολοσ- 14.
 σουργία γάρ τις καὶ αὕτη, τὰ μεγάλα φροντίζουσα πῶς ἔχει,
 καὶ τὰ ὅλα,· πλὴν εἴ τι κινεῖν δύναται καὶ τῶν μικρῶν τὸν
 φιλειθίμονα καὶ τὸν πραγματικόν. Ὅτι μὲν οὖν σπουδαῖον τὸ
 προκείμενον ἔργον, καὶ φιλοσόφῳ προσήκον, τσαῦτα εἰρήσθω.

Κ Ε Φ. Β.

Εἰ δὲ, πολλῶν προειπόντων, ἐπιχειροῦμεν καὶ αὐτοὶ λέγειν περὶ
 τῶν αὐτῶν, οὕπω μεμπτέοι, ἂν μὴ καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον
 διελεγχθῶμεν ἐκείνοις ἅπαντα λέγοντες. Ὑπολαμβάνομεν δ', ἄλ-
 λων ἄλλο τί κατορθωσάντων, πολὺ μέρος ἔτι τοῦ ἔργου λεί-
 πεσθαι· πρὸς οὓς ἂν καὶ μικρὸν προσλαβεῖν δυναθῶμεν, ἱκανὴν
 δεῖ τίθεσθαι πρόφασιν τῆς ἐπιχειρήσεως. Καὶ γὰρ δὴ πολὺ' τι
 τοῖς νῦν ἢ τῶν Ῥωμαίων ἐπικράτεια, καὶ τῶν Παρθυαίων, τῆς
 τοιαύτης ἐμπειρίας προσδέδωκε· καθάπερ τοῖς μετὰ τὴν Ἀλεξάν-
 δρου στρατείαν, ὡς φησὶν Ἐρατοσθένης. Ὁ μὲν γὰρ τῆς Ἀσίας
 πολλὴν ἀνεκαλύψεν ἡμῖν, καὶ τῶν βορείων τῆς Εὐρώπης ἅπαντα
 μέχρι τοῦ Ἰσρου· οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τὰ ἐσπέρια τῆς Εὐρώπης
 ἅπαντα μέχρις Ἄλβιος ποταμοῦ, τοῦ τὴν Γερμανίαν δίχα δι-
 αιροῦντος, τὰ τε πέραν τοῦ Ἰσρου, τὰ μέχρι Τύρα ποταμοῦ· τὰ
 δὲ ἐπέκεινα μέχρι Μαιωτῶν, καὶ τῆς εἰς Κόλχους τελευτώσης
 παραλίας, Μιθριδάτης ὁ ἐπικληθεὶς Εὐπάτωρ ἐποίησε γνώρι-
 μα, καὶ οἱ ἐκείνου στρατηγοί· οἱ δὲ Παρθυαῖοι τὰ περὶ τὴν
 Ὑρκανίαν, καὶ τὴν Βακτριανὴν, καὶ τοὺς ὑπὲρ τούτων Σκύ-
 θας, γνωριμωτέρους ἡμῖν ἐποίησαν, ἥττον γνωριζομένους ὑπὸ
 τῶν πρότερον· Ὡς' ἔχοιμεν ἂν τι λέγειν πλέον τῶν πρὸ ἡμῶν.
 Ὅρα ἂν δὲ εἶσαι τοῦτο μάλιχα ἐν τοῖς λόγοις τοῖς πρὸς τοὺς πρὸ
 ἡμῶν· ἥττον μὲν τοὺς παλαι, μάλλον δὲ τοὺς μετ' Ἐρατοσθέ-

14. νη, καὶ αὐτὸν ἐκεῖνον· οὗς εἰκὸς, ὅσῳ περ πολυμαθές γεροι τῶν πολλῶν γεγονάσι, τοσοῦτῳ δυσελεγκτοτέρους εἶναι τοῖς ὑσερον, ἂν τι πλημμελῶς λέγωσιν. Εἰ δ' ἀναγκασθῆσόμεθα· που τοῖς αὐτοῖς ἀντιλέγειν, οἷς μάλιστα ἐπακολουθοῦμεν κατ' ἄλλα, δεῖ συγγνώμην ἔχειν. Οὐ γὰρ πρόκειται πρὸς ἅπαντας ἀντιλέγειν· ἀλλὰ τοὺς μὲν πολλοὺς ἔσθ', οἷς μηδὲ ἀκολουθεῖν ἄξιον· ἐκείνους δὲ διαίτην, οὗς ἐν τοῖς πλείστοις κατορθώκοντας ἴσμεν. Ἐπεὶ οὐδὲ πρὸς ἅπαντας φιλοσοφεῖν ἄξιον· πρὸς Ἐρατοσθένη δὲ καὶ Ποσειδώνιον, καὶ Ἰππαρχον, καὶ Πολύβιον, καὶ ἄλλους τοιούτους, καλόν.

15. Πρότερον δ' ἐπισκεπτέον Ἐρατοσθένη, παρατιθέντας ἅμα καὶ τὴν Ἰππάρχου πρὸς αὐτὸν ἀντιλονίαν. Ἔστι δ' ὁ Ἐρατοσθένης οὐδ' οὕτως εὐκατατρέχαστος, ὥστε μηδ' Ἀθήνας αὐτὸν ἰδεῖν φάσκειν (ὅπερ Πολέμων ἐπιχειρεῖ δεικνύναι), οὐτ' ἐπὶ τοσοῦτον πεισὸς, ἐφ' ὅσον παρεδέξαντό τινες, καίπερ πλείστοις ἐντυχῶν, ὡς εἴρηκεν αὐτὸς, ἀγαθοῖς ἀνδράσιν. Ἐγένοντο γὰρ, φησὶν ὁ Ἐρατοσθένης, ὡς οὐδέποτε, κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ὑφ' ἓνα περίβολον καὶ μίαν πόλιν οἱ κατ' Ἀρίσωνα καὶ Ἀρκεσίλαον ἀνθῆσαντες φιλόσοφοι. Οὐχ ἱκανὸν δ' οἶμαι τοῦτο, ἀλλὰ τὸ κρίνειν καλῶς, οἷς μᾶλλον προσιτέον. Ὁ δὲ Ἀρκεσίλαον καὶ Ἀρίσωνα τῶν καθ' ἑαυτὸν ἀνθῆσάντων κορυφαίους τίθησιν· Ἀπελλῆς τε αὐτῷ πολὺς ἐστὶ καὶ Βίων, ὃν φησὶ πρῶτον ἀνθῆνὰ περιβαλεῖν φιλοσοφίαν. Ἄλλ' ὁμως πολλάκις εἰπεῖν ἂν τινα ἐπ' αὐτῷ τοῦτο,

Οἶνον ἐκ ῥακέων ὁ Βίων!

Ἐν αὐταῖς γὰρ ταῖς ἀποφάσεσι ταύταις ἱκανὴν ἀσθένειαν ἐμφαίνει τῆς ἑαυτοῦ γνώμης· ὅς τοῦ Ζήνωνος τοῦ Κιτιέως γνώριμος γενόμενος Ἀθήνησι, τῶν μὲν ἐκείνον διαδεξαμένων οὐδενὸς μέμνηται· τοὺς δ' ἐκείνῳ διενεχθέντας, καὶ ὧν διαδοχὴ οὐδεμία σώζεται, τούτους ἀνθῆσαι φησὶ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνου.

Δηλοῖ δὲ καὶ ἡ περὶ τῶν ἀγαθῶν ἐκδοθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ πραγ- 15.
ματεία, καὶ μελέτη, καὶ εἴτι ἄλλο τοιοῦτο, τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ·
διότι μέσος ἦν τοῦ τε βουλομένου φιλοσοφεῖν, καὶ τοῦ μὴ
θάρρουντος ἐγχειρίζειν ἑαυτὸν εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἀλλὰ
μόνον μέχρι τοῦ δοκεῖν προϊόντος, ἢ καὶ παράβασιν τινα ταύτην
ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων πεπορισμένου, πρὸς διαγωγὴν,
ἢ καὶ παιδείαν. Τρόπον δὲ τινα καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ἐσὶ τοιοῦτος.
Ἀλλὰ ἐκεῖνα εἰσθῶ. Πρὸς δὲ τὰ νῦν ἐπιχειρητέον, ὅσα δύναται
ἂν ἐπανορθοῦν τὴν γεωγραφίαν· καὶ πρῶτον ὅπερ ἀρτίως
ὑπεθέμεθα.

Ποιητὴν γὰρ ἔφη πάντα σοχάζεσθαι ψυχαγωγίας, οὐ
διδασκαλίας. Τούναντίον δ' οἱ παλαιοὶ, φιλοσοφίαν τινὰ λέγουσι
πρώτην τὴν ποιητικὴν, εἰσάγουσαν εἰς τὸν βίον ἡμᾶς ἐκ νέων,
καὶ διδάσκουσαν ἡθῆ, καὶ πάθη, καὶ πράξεις, μεθ' ἡδονῆς·
οἱ δ' ἡμέτεροι, καὶ μόνον ποιητὴν ἔφασαν εἶναι τὸν σοφόν. Διὰ
τοῦτο καὶ τοὺς παῖδας αἱ τῶν Ἑλλήνων πόλεις πρώτιστα διὰ
τῆς ποιητικῆς παιδεύουσιν, οὐ ψυχαγωγίας χάριν δήπουθεν
ψιλῆς, ἀλλὰ σωφρονισμοῦ· ὅπου γε καὶ οἱ μουσικοὶ ψάλλειν, 16.
καὶ αὐλεῖν, καὶ λυρίζειν διδάσκοντες, μεταποιοῦνται τῆς
ἀρετῆς ταύτης· παιδευτικοὶ τε γὰρ εἶναί φασι καὶ ἐπανορθωτικοὶ
τῶν ἡθῶν. Ταῦτα δ' οὐ μόνον παρὰ τῶν Πυθαγορείων ἀκούειν
ἐσὶ λεγόντων, ἀλλὰ καὶ Ἀριστόξενος οὕτως ἀποφαίνεται. Καὶ
Ὅμηρος δὲ τοὺς ἀοιδούς σωφρονιστὰς εἶρηκε· καθάπερ τὸν τῆς
Κλυταιμνήστρας φύλακα,

ὧ πόλλ' ἐπέτελλεν

Ἄτρείδης Τροίηνδε κίων εἴρυσθαι ἄκοιτιν.

Τόν τε Αἴγισθον οὐ πρότερον αὐτῆς περιγενέσθαι, πρὶν ἢ

Τὸν μὲν ἀοιδὸν ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην

Κάλλιπεν.

Τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὄνθε δόμονδε.

16. Χωρίς δὲ τούτων, ὁ Ἐρατοσθένης ἑαυτῷ μάχεται. Μικρὸν γάρ πρὸ τῆς λεχθείσης ἀποφάσεως, ἐναρχόμενος τοῦ περὶ τῆς γεωγραφίας λόγου, φησὶν ἅπαντας καταρχὰς φιλοτίμως ἔχειν εἰς τὸ μέσον φέρειν τὴν ὑπὲρ τῶν τοιούτων ἰσορίαν. Ὀμηρον γοῦν ὑπὲρ τε τῶν Αἰθιοπῶν ὅσα ἐπύθετο καταχωρίσαι εἰς τὴν ποιήσιν, καὶ περὶ τῶν κατ' Αἴγυπτον, καὶ Λιβύην· τὰ δὲ δὴ κατὰ τὴν Ἑλλάδα, καὶ τοὺς σύνεγγυς τόπους, καὶ λίαν περιέργως ἐξενήνοχέναι, πολυτρήρωνα μὲν τὴν Θίσβην λέγοντα, Ἀλίαρτον δὲ ποιήεντα, ἐσχατόωσαν δὲ Ἀνθηδόνα, Λιλαιαν δὲ πηγῆς ἐπι Κηφισοῖο· καὶ οὐδεμίαν προσθήκην κενῶς ἀπορρίπτειν. Πόττερον οὖν ὁ ποιῶν ταῦτα ψυχαγωγοῦντι ἔοικεν ἢ διδάσκοντι; διδάσκοντι, νῆ Δία.—Ἄλλὰ ταῦτα μὲν οὕτως εἴρηκε· τὰ δ' ἔξω τῆς αἰσθήσεως, καὶ οὗτος, καὶ οἱ ἄλλοι τερατολογίας μυθικῆς πεπληρώκασιν.—Οὐκοῦν ἐχρήην οὕτως εἰπεῖν, ὅτι ποιητῆς πᾶς τὰ μὲν ψυχαγωγίας χάριν μόνον ἐκφέρει, τὰ δὲ διδασκαλίας· ὁ δ' ἐπίνεγκεν, ὅτι ψυχαγωγίας μόνον, διδασκαλίας δ' οὐ. Καὶ προσεξεργάζεται γε, πυνθανόμενος τί συμβάλλεται πρὸς ἀρετὴν ποιητοῦ, πολλῶν ὑπάρξαι τόπων ἔμπειρόν, ἢ στρατηγίας, ἢ γεωργίας, ἢ ῥητορικῆς, ἢ οἷα δὴ περιποιεῖν αὐτῷ τινες ἐβουλήθησαν; Τὸ μὲν οὖν ἅπαντα ζητεῖν περιποιεῖν αὐτῷ, προεκπίπτοντος ἂν τις θεῖη τῇ φιλοτιμίᾳ ὡς ἂν εἴ τις, φησὶν ὁ Ἰππαρχος, Ἀττικῆς Εἰρεσιώνης κατηγοροῖη καὶ ἂ μὴ δύναται φέρειν μῆλα καὶ ὄχνας, οὕτως ἐκείνου πᾶν μάθημα, καὶ πᾶσαν τέχνην. Τοῦτο μὲν δὴ ὀρθῶς ἂν λέγοις, ὡς Ἐρατόσθενης· ἐκεῖνα δ' οὐκ ὀρθῶς· ἀφαιρούμενος αὐτὸν τὴν τοσαύτην πολυμαθειαν, καὶ τὴν ποιητικὴν, γραῶδη μυθολογίαν ἀποφαίνων, ἢ δέδοται
17. πλάττειν, φησὶν, ὁ ἂν αὐτῇ φαίνεται ψυχαγωγίας οἰκείον. Ἄρα γὰρ οὐδὲ τοῖς ἀκρωμένοις τῶν ποιητῶν οὐδὲν συμβάλλεται πρὸς ἀρετὴν; λέγω δὲ, τὸ πολλῶν ὑπάρξαι τόπων ἔμπειρον, ἢ στρατηγίας, ἢ γεωργίας, ἢ ῥητορικῆς, ἢ ἀκρόασις, ὡς εἰκὸς, περιποιεῖ.

Ἄλλα μὲν ταῦτά γε πάντα ὁ Ποιητὴς Ὀδυσσεῖ προσῆψεν, ὃν 17.
τῶν πάντων μάλισα ἀρετῇ πάσῃ κοσμεῖ· οὗτος γὰρ αὐτῷ
Πολλῶν ἀνθρώπων ἴδεν ἄγρια καὶ νόον ἔγνω.

οὗτος τε, ὁ

Εἰδὼς παντοίους τε δόλους, καὶ μύθεα πυκνά.

οὗτος δ' ὁ πτολίπορθος αἰεὶ λεγόμενος, καὶ τὸ Ἴλιον ἐλὼν

Βουλῇ καὶ μύθοισι, καὶ ἠπεροπηίδει τέχνη.

Τούτου γ' ἰσπομένοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰδομένοιο

Ἄμφω νοσήσαιμεν,

φησὶν ὁ Διομίδης. Καὶ μὴν ἐπὶ γε τῇ γεωργίᾳ σεμνύνεται· καὶ

γὰρ ἐν ἀμνητῷ,

Ἐν ποίῃ δοίπανον μὲν ἐγὼν εὐκαμπὲς ἔχοιμι,

Καὶ δὲ σὺ τοῖον ἔχῃς·

καὶ ἐν ἀρότρῳ,

Τῷ κέ μ' ἴδοις εἰ ὄλκα θιννεκία προταμοίμην.

Καὶ οὐχ Ὀμηρὸς μὲν οὕτω φρονεῖ περὶ τούτων, οὐχὶ δὲ πάντες οἱ πεπαιδευμένοι μάρτυρι χρώνται τῷ Ποιητῇ, ὡς ὀρθῶς λέγοντι, περὶ τοῦ τὴν τοιαύτην ἐμπειρίαν εἰς φρόνησιν συντείνειν μάλισα·

Ἡ δὲ ῥητορικὴ φρόνησις ἐστὶ δήκου περὶ λόγους· ἦν ἐπιδεδάκνυται παρ' ὅλην τὴν ποίησιν Ὀδυσσεὺς, ἐν τῇ Διαπειρᾷ, ἐν ταῖς Λιταῖς, ἐν τῇ Πρεσβείᾳ, ἐν ἧ φησὶν·

Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὄπα τε μεγάλην ἐκ σήθεος ἴει,

Καὶ ἔπεια νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίησιν,

Οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.

Τίς ἂν οὖν ὑπολάβοι τὸν δυνάμενον ποιητὴν εἰσάγειν ῥητορεύοντας ἄλλους, καὶ στρατηγούοντας, καὶ τάλλα ἐπιδεδάκνυμένους τὰ τῆς ἀρετῆς ἔργα, αὐτὸν εἶναι τῶν φλυάρων ἓνα, καὶ τῶν θαυματοποιῶν, γοητεύειν μόνον καὶ κολακεύειν τὸν ἀκροατὴν δυνάμενον, ὠφελεῖν δὲ μηδέν; Πότερον δ', οὐδ' ἀρετὴν ποιητοῦ

17. λέγοιμεν ἂν ἠγντωῦν ἄλλην, ἢ τὴν μιμητικὴν τοῦ βίου διὰ λόγων; Πῶς ἂν οὖν μιμοῖτο ἄπειρος ὢν τοῦ βίου, καὶ ἄφρων; Οὐ γὰρ οὕτω φαμέν τὴν τῶν ποιητῶν ἀρετὴν ὡσεὶ τεκτόνων, ἢ χαλκίων· ἀλλ' ἐκείνη μὲν οὐδενὸς ἔχεται καλοῦ, καὶ σεμνοῦ· ἢ δὲ ποιητικὴ συνέζευκται τῇ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ οὐχ οἷόν τε ἀγαθὸν γενέσθαι ποιητὴν, μὴ πρότερον γενηθέντα ἀνδρα ἀγαθόν.

Τὸ δὲ δὴ καὶ τὴν ῥητορικὴν ἀφαιρεῖσθαι τὸν Ποιητὴν, τελῶς ἀφειδοῦντος ἡμῶν ἐστὶ. Τί γὰρ οὕτω ῥητορικόν, ὡς
18. φράσις; τί δ' οὕτω ποιητικόν; τίς δ' ἀμείνων Ὀμήρου φράσαι;
— Νῆ Δία! ἀλλ' ἑτέρα φράσις ἢ ποιητικὴ. — Τῇ γε εἶδει, ὡς καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ποιητικῇ, ἢ τραγικῇ, καὶ ἢ κωμικῇ· καὶ ἐν τῇ πεζῇ, ἢ ἱστορικῇ, καὶ ἢ δικανικῇ. Ἄρα γὰρ οὐδὲ λόγος ἐστὶ γενικὸς, οὐ εἶδη ὁ ἔμμετρος καὶ ὁ πεζός; ἢ λόγος μὲν, ῥητορικὸς· δὲ λόγος οὐκ ἐστὶ γενικὸς, καὶ φράσις καὶ ἀρετὴ λόγου; Ὡς δ' εἰπεῖν, ὁ πεζὸς λόγος, ὃ γε κατεσκευασμένος, μίμημα τοῦ ποιητικοῦ ἐστὶ. Πρώτιστα γὰρ ἡ ποιητικὴ κατασκευὴ παρήλθεν εἰς τὸ μέσον, καὶ εὐδοκίμησεν· εἶτα ἐκείνην μιμούμενοι, λύσαντες τὸ μέτρον, τὰλλα δὲ φυλάξαντες τὰ ποιητικὰ, συνέγραψαν οἱ περὶ Καίδμον, καὶ Φερεκύδην, καὶ Ἐκαταῖον· εἶτα οἱ ὕστερον, ἀφαιροῦντες αἰεὶ τι τῶν τοιούτων, εἰς τὸ νῦν εἶδος κατήγαγον, ὡς ἂν ἀπὸ ὕψους τινός· καθάπερ ἂν τις καὶ τὴν κωμωδίαν φαίη λαβεῖν τὴν σύστασιν, ἀπὸ τῆς τραγωδίας καὶ τοῦ κατ' αὐτὴν ὕψους καταβιβάσθεισαν εἰς τὸ λογοειδὲς νυνὶ καλούμενον. Καὶ τὸ αἰεῖν δὲ ἀντὶ τοῦ φράζειν τιθέμενον παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ταῦτο τοῦτο ἐκμαρτυρεῖ, διότι πηγὴ καὶ ἀρχὴ φράσεως κατασκευασμένης καὶ ῥητορικῆς ὑπῆρξεν ἡ ποιητικὴ. Αὕτη γὰρ προσεχρήσατο τῷ μέλει κατὰ τὰς ἐπιδείξεις· τοῦτο δ' ἦν ἢ ὠδὴ λόγος μεμελισμένος· ἀφ' οὗ δὴ ῥαψωδίαν τ' ἔλεγον, καὶ τραγωδίαν, καὶ κωμωδίαν. Ὡς, ἐπειδὴ τὸ φράζειν πρώτιστα ἐπὶ τῆς ποιητικῆς ἐλέγετο φράσεως, αὕτη δὲ μετ' ὠδῆς, τὸ αἰεῖν *αὐτοῖς*

τὸ αὐτὸ τῷ φράζειν ὑπῆρξε παρ' ἐκείνοις. Καταχρησαμένων 18.
 δ' αὐτῶν πατέρων καὶ ἐπὶ τοῦ πεζοῦ λόγου, καὶ ἐπὶ πατέρων ἢ
 κατάχρησις διέβη. Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ πεζὸν λεχθῆναι τὸν ἄνευ τοῦ
 μέτρου λόγον, ἐμφαίνει τὸν ἀπὸ ὕψους τινὸς καταβάντα καὶ
 ὀχλήματος εἰς τοῦδαφος.

Ἄλλ' οὐδὲ τὰ σύνεγγυς μόνον, ὡσπερ Ἐρατοσθένης εἶρηκε,
 καὶ τὰ ἐν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλὰ καὶ τῶν πόρρω πολλά λέγει καὶ δι'
 ἀκριθείας Ὀμηρος, καὶ μᾶλλον γε τῶν ὕστερον μυθολογούντων,
 οὐ πάντα τερατευόμενος, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐπιστήμην ἀλληγορῶν,
 ἢ διασκευάζων, ἢ δημαγωγῶν, ἀλλὰ τε καὶ τὰ περὶ τὴν Ὀδυσ-
 σείως πλάνην· περὶ ἧς πολλά διαμαρτάνει, τοὺς τ' ἐξηγητὰς
 φλυαροὺς ἀποφαίνων, καὶ αὐτὸν τὸν Ποιητὴν· περὶ ὧν ἄξιον
 εἰπεῖν διὰ πλείονων.

Καὶ πρῶτον, ὅτι τοὺς μύθους ἀπεδέξαντο οὐχ οἱ ποιηταὶ
 μόνον, ἀλλὰ καὶ αἱ πόλεις πολὺ πρότερον καὶ οἱ νομοθέται, 19.
 τοῦ χρησίμου χάριν, βλέψαντες εἰς τὸ φυσικὸν πάθος τοῦ
 λογικοῦ ζώου· φιλειδήμων γὰρ ὁ ἄνθρωπος· προοίμιον δὲ
 τούτου τὸ φιλόμυθον· ἐντεῦθεν οὖν ἄρχεται τὰ παιδία ἀκροᾶ-
 σθαι καὶ κοινωνεῖν λόγων ἐπὶ πλείον. Αἴτιον δ', ὅτι καινολογία
 τίς ἐστὶν ὁ μῦθος, οὐ τὰ καθεστηκότα φράζων, ἀλλ' ἕτερα παρὰ
 ταῦτα· ἠδὲ δὲ τὸ καινόν, καὶ ὃ μὴ πρότερον ἔγνω τίς· τοῦτο δ'
 αὐτὸ ἐστὶ καὶ τὸ ποιοῦν φιλειδήμονα. Ὅταν δὲ προσῆ καὶ τὸ
 θαυμαστὸν, καὶ τὸ τερατώδες, ἐπιτείνει τὴν ἠδονὴν, ἥπερ ἐστὶ
 τοῦ μαυθάνειν φίλτρον. Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἀνάγκη τοιούτοις
 δελέασαι χρῆσθαι· προοιούσης δὲ τῆς ἡλικίας ἐπὶ τὴν τῶν ὄντων
 μάθησιν ἄγειν, ἤδη τῆς διανοίας ἐρρωμένης, καὶ μηκέτι
 δεομένης κολάκων. Καὶ ἰδιώτης δὲ πᾶς καὶ ἀπαιδευτος τρόπον
 τινα παῖς ἐστὶ, φιλομυθεῖ τε ὡσαύτως· ὁμοίως δὲ καὶ ὁ πεπαι-
 δευμένος μετρίως· οὐδὲ γὰρ οὗτος ἰσχύει τῷ λογισμῷ· πρόσσει
 δὲ καὶ τὸ ἐκ παιδὸς ἔθος. Ἐπεὶ δ' οὐ μόνον ἠδὲ, ἀλλὰ καὶ

19. φοβερὸν, τὸ τερατῶδες, ἀμφοτέρων ἐστὶ χρεία τῶν εἰδῶν, πρὸς τε τοὺς παῖδας, καὶ τοὺς ἐν ἡλικίᾳ. Τοῖς τε γὰρ παισὶ προσφέρομεν τοὺς ἠδέεις μύθους εἰς προτροπὴν· εἰς ἀποτροπὴν δὲ τοὺς φοβερούς. Ἡ τε γὰρ Λάμια μῦθος ἐστὶ, καὶ ἡ Γοργὼ, καὶ ὁ Ἐφιάλτης, καὶ ἡ Μορμολύκη. Οἱ τε πολλοὶ τῶν τὰς πόλεις οἰκούντων εἰς μὲν προτροπὴν ἄγονται τοῖς ἠδέσι τῶν μύθων, ὅταν ἀκούωσι τῶν ποιητῶν ἀνδραγαθήματα μυθώδη δαγυμένων· οἷον Ἡρακλέους ἄθλους, ἡ Θησέως, ἡ τιμᾶς παρὰ τῶν θεῶν νεμομένης, ἡ νῆ Δία ὀρώσι γραφᾶς, ἡ ἔβανα, ἡ πλάσματα, τοιαύτην τινὰ περιπέτειαν ὑποσημαίνοντα μυθώδη· εἰς ἀποτροπὴν δὲ, ὅταν κολάσεις παρὰ θεῶν, καὶ φόβους, καὶ ἀπειλάς, ἡ διὰ λόγων, ἡ διὰ κτύπων αἰῶρων τινῶν προσδέχονται, ἡ καὶ πιεεύωσι περιπεσεῖν τινας. Οὐ γὰρ ἔχλον τε γυναικῶν, καὶ παντὸς χυδαίου πλήθους ἐπαγαγεῖν λόγῳ δυνατὸν φιλοσόφῳ, καὶ προσκαλέσασθαι πρὸς εὐσέβειαν καὶ ὀσιότητα καὶ πίστιν, ἀλλὰ δεῖ, νῆ Δία, καὶ δεισιδαιμονίας· τοῦτο δ' οὐκ ἄνευ μυθοποιίας, καὶ τερατείας. Κεραυνὸς γὰρ, καὶ αἰγίς, καὶ τρίαινα, καὶ λαμπάδες, καὶ δράκοντες, καὶ θυρσόλογχα τῶν θεῶν ὄπλα, μῦθοι, καὶ πᾶσα θεολογία ἀρχαϊκὴ. Ταῦτα δ' ἀπεδέξαντο οἱ τὰς πολιτείας κατασησάμενοι μορμολύκας τινὰς
20. πρὸς τοὺς νηπιόφρονας· τοιαύτης δὲ τῆς μυθοποιίας οὔσης, καὶ κατασφραγούσης εἰς τὸ κοινωνικόν, καὶ τὸ πολιτικὸν τοῦ βίου σχῆμα, καὶ τὴν τῶν ὄντων ἱστορίαν, οἱ μὲν ἀρχαῖοι τὴν παιδικὴν ἀγωγὴν ἐφύλαξαν μέχρι τῶν τελείων ἡλικιῶν, καὶ διὰ ποιητικῆς ἱκανῶς σωφρονίζεσθαι πᾶσαν ἡλικίαν ὑπέλαβον. Χρόνοις δ' ὑστερον ἡ τῆς ἱστορίας γραφὴ, καὶ ἡ νῦν φιλοσοφία παρελήλυθεν εἰς μέσον. Αὕτη μὲν οὖν πρὸς ὀλίγους, ἡ δὲ ποιητικὴ δημωφελεστέρα, καὶ θεάτρα πληροῦν δυναμένη· ἡ δὲ δὴ τοῦ Ὀμήρου ὑπερβαλλόντως. Καὶ οἱ πρῶτοι δὲ ἱστορικοὶ, καὶ φυσικοὶ, μυθογράφοι.

Ἄτε δὲ πρὸς τὸ παιδευτικὸν εἶδος ἀναφέρων τοὺς μύθους ὁ 20. Ποιητής, ἐφρόντισε πολὺ μέρος ἀληθοῦς· ἐν δ' ἐτίθει καὶ ψεῦδος· τὸ μὲν ἀποδεχόμενος, τῷ δὲ δημαγωγῶν, καὶ στρατηγῶν τὰ πλήθη.

Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχέυεται ἀργύρῳ ἀνὴρ· οὕτως ἐκεῖνος ταῖς ἀληθεῖσι περιπετεῖαις προσετίθει μῦθον, κίθνων καὶ κοσμῶν τὴν φράσιν· πρὸς δὲ τὸ αὐτὸ τέλος τοῦ ἱστορικοῦ, καὶ τοῦ τὰ ὄντα λέγοντος, βλέπων. Οὕτω δὴ τὸν τε Ἰλιακὸν πόλεμον γεγυῖα παραλαβὼν, ἐκόσμησε ταῖς μυθοποιΐαις, καὶ τὴν Ὀδυσσεῶς πλάνην ὡσαύτως. Ἐκ μηδενὸς δὲ ἀληθοῦς ἀνάπτειν κενὴν τερατολογίαν, οὐχ Ὀμηρικόν. Προσπίπτει γάρ, ὡς εἰκὸς, ὡς πιθανώτερον ἂν οὕτω τις ψεύδοιτο, εἰ καταμίσγοι τι καὶ αὐτῶν τῶν ἀληθινῶν· ὅπερ καὶ Πολύβιος φησι περὶ τῆς Ὀδυσσεῶς πλάνης ἐπιχειρῶν· τοιοῦτο δ' ἐστὶ καὶ τὸ,

Ἴσχε ψεύδεια πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα.

Οὐ γὰρ πάντα, ἀλλὰ πολλὰ, ἐπεὶ οὐκ ἂν ἦν ἐτύμοισιν ὁμοῖα. Ἐλαβεν οὖν παρὰ τῆς ἱστορίας τὰς ἀρχάς. Καὶ γὰρ τὸν Αἴολον δυναστεῦσαι φασὶ τῶν περὶ τὴν Λιπαίραν νήσων, καὶ τῶν περὶ τὴν Αἴτην καὶ Λεοντίνην Κύκλωπας, καὶ Λαιτρυγόνας ἀξένους τινάς· διὸ καὶ τὰ περὶ τὸν Πορθμὸν ἀπροσπέλαστα εἶναι τοῖς τότε, καὶ τὴν Χάρυβδιν, καὶ τὸ Σκύλλαιον ὑπὸ ληστῶν κατέχεσθαι. Οὕτω δὲ καὶ τοὺς ἄλλους τῶν ὑπὸ Ὀμήρου λεγομένων ἐν ἄλλοις τόποις ἱστοροῦμεν· οὕτω δὲ καὶ τοὺς Κιμμερίους εἰδῶς οἰκοῦντας τὸν Κιμμερικὸν Βόσπορον πρὸς Βορρᾶν, καὶ ζοφώδη, μετήγαγεν οἰκείως εἰς σκοτεινὸν τινα τόπον, τὸν καθ' ἑαυτὴν, χρησίμου ὄντα πρὸς τὴν μυθοποιΐαν τὴν ἐν τῇ πλάνῃ. Ὅτι δ' οἶδεν αὐτοὺς, οἱ χρονογράφοι δηλοῦσιν, ἢ μικρὸν πρὸ αὐτοῦ τὴν τῶν Κιμμερίων ἔφοδον, ἢ κατ' αὐτὸν ἀναγράφοντες.

Ὡσαύτως δὲ καὶ τοὺς Κόλχους εἰδῶς, καὶ τὸν Ἰάσονος πλοῦν

21. τὸν εἰς Αἴαν, καὶ τὰ περὶ Κίρκης καὶ Μηδείας μυθευόμενα, καὶ ἰσορούμενα περὶ τῆς φαρμακείας, καὶ τῆς ἄλλης ὁμοιοτροπίας, συγγενείας τε ἐπλάσε τῶν οὕτω διωρισμένων, τῆς μὲν ἐν τῷ μυχῶ τοῦ Πόντου, τῆς δ' ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, καὶ ἐξωκεανισμὸν ἀμφοῖν, τάχα καὶ τοῦ Ἰάσονος μέχρι τῆς Ἰταλίας πλανηθέντος· δείκνυται γάρ τινα σημεῖα, καὶ περὶ τὰ Κεραύνια ὄρη, καὶ περὶ τὸν Ἀδρίαν, καὶ ἐν τῷ Ποσειδωνιάτῃ κόλπῳ, καὶ ταῖς πρὸ τῆς Τυρρηνίας νήσοις, τῆς τῶν Ἀργοναυτῶν πλώης σημεῖα. Προσέδοσαν δὲ τι, καὶ αἱ Κυάνεαι, ἄσπερ Συμπληγάδας καλοῦσι πέτρας τινές, τραχὺν ποιῶσαι τὸν διέκπλουν, τὸν διὰ τοῦ Βυζαντιακοῦ στόματος· ὥστε παρὰ μὲν τὴν Αἴαν ἢ Αἰαίη, παρὰ δὲ τὰς Συμπληγάδας αἱ Πλαγκταί, καὶ ὁ δι' αὐτῶν πλοῦς τοῦ Ἰάσονος πιθανὸς ἐφάνη· παρὰ δὲ τὴν Σκύλλαν, καὶ τὴν Χάρυβδιν, ὁ διὰ τῶν σκοπέλων πλοῦς. Ἀπλῶς δ' οἱ τότε τὸ πέλαγος τὸ Ποντικὸν ὥσπερ ἄλλον τινὰ Ὠκεανὸν ὑπελάμβανον, καὶ τοὺς πλείοντας ἐκεῖσε ὁμοίως ἐκτοπίζειν ἐδόκουν, ὥσπερ τοὺς ἐξω Στηλῶν ἐπὶ πολὺ προϊόντας· καὶ γὰρ μέγιστον τῶν καθ' ἡμᾶς ἐνομιζέτο, καὶ διὰ τοῦτο καθ' ἐξοχὴν ἰδίως Πόντον προσηγέρευον, ὡς ποιητὴν τὸν Ὅμηρον. Ἴσως οὖν καὶ διὰ τοῦτο μετήνεγκε τὰ ἐκ τοῦ Πόντου πρὸς τὸν Ὠκεανὸν ὡς εὐπαράδεκτα, διὰ τὴν κατέγουσαν δόξαν. Οἶμαι δὲ καὶ τῶν Σολύμων τὰ ἄκρα τοῦ Ταύρου τὰ περὶ τὴν Λυκίαν ἕως Πισιδίας κατασχόντων τὰ ὑψηλότατα, καὶ τὰς ἀπὸ τῆς μεσημβρίας ὑπερβολὰς ἐπιφανεστάτας παρεχόντων τοῖς ἐντὸς τοῦ Ταύρου, καὶ μάλιστα τοῖς περὶ τὸν Πόντον, καθ' ὁμοιότητά τινα καὶ τούτους ἐξωκεανισθῆναι· φησὶ γὰρ ἐπὶ τοῦ πλείοντος ἐν τῇ σχεδίᾳ·

Τὸν δ' ἐξ Αἰθιοπῶν ἀνίων κρείων Ἐνοσίχθων

Τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρίων ἴδεν.

Τάχα δὲ καὶ τοὺς μονομάτους Κύκλωπας ἐκ τῆς Σκυθικῆς ἰστορίας μετενήνοχε· τοιοῦτους γὰρ τινὰ τοὺς Ἀριμασπούς

φασιν, οὐς ἐν τοῖς Ἀριμασπείοις ἔπεσιν ἐκδέδωκεν Ἀριστεῖας ὁ 21.
Προκοννήσιος.

Δεῖ δὲ ταῦτα προὑποθέμενον σκοπεῖν, τί λέγουσιν οἱ φη-
σάντες περὶ Σικελίαν ἢ Ἰταλίαν γενέσθαι τῷ Ὀδυσσεῖ τὴν πλάνην
καθ' Ὅμηρον, ἢ μὴ γενέσθαι· ἔστι γὰρ ἀμφοτέρως τοῦτο δέ-
ξασθαι, καὶ βέλτιον, καὶ χειρόν. Βέλτιον μὲν οὖν, ἂν οὕτω
δέχεται, ὅτι πεισθεῖς ἐκεῖ τὴν πλάνην τῷ Ὀδυσσεῖ γενέσθαι,
λαβὼν ἀληθῆ ταύτην τὴν ὑπόθεσιν, ποιητικῶς διεσκεύασε
τοῦτο γὰρ οἰκειῶς ἂν λέγοιτο περὶ αὐτοῦ· καὶ οὐ μόνον γε περὶ 22.
Ἰταλίαν, ἀλλὰ καὶ μέχρι τῶν ἐσχάτων τῆς Ἰβηρίας ἐστὶν εὐρεῖν
ἔχνη τῆς ἐκείνου πλάνης, καὶ ἄλλων πλειόνων. Χειρόν δὲ, εἰάν
τις καὶ τὴν διασκευὴν ὡς ἱστορίαν δέχεται, ἐκείνου Ὠκεανόν,
καὶ ἄδην, καὶ Ἡλίου βόας, καὶ παρὰ θεαῖς ξενίας, καὶ μετα-
μορφώσεις, καὶ μεγέθη Κυκλώπων, καὶ Λαιψρυγόνων, καὶ
μορφὴν Σκύλλης, καὶ διαστήματα πλοῦ, καὶ ἄλλα πλείω τοιαῦτα
τερατογραφοῦντος φανερώς. Οὔτε δὲ πρὸς τοῦτον ἄξιον ἀντι-
λέγειν, οὕτω φανερώς καταψευδόμενον τοῦ Ποιητοῦ, καθάπερ
οὐδ' εἰ φαίη, τοῦτον τὸν τρόπον γενέσθαι τὸν εἰς Ἰθάκην κατά-
πλου τοῦ Ὀδυσσεῶς, καὶ τὴν μνησηροφονίαν, καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ
ἀγροῦ συσᾶσαν μάχην τοῖς Ἰθακησίοις πρὸς αὐτόν· οὔτε πρὸς
τὸν δεξιόμενον οἰκειῶς προσπλέεσθαι δίκαιον.

Ὁ Ἐρατοσθένης δὲ πρὸς ἀμφοτέρας τὰς ἀποφάσεις ἀπήν-
τηκεν οὐκ εὖ. Πρὸς μὲν τὴν δευτέραν, ὅτι πειράται διαβάλλειν
τὰ φανερώς ψευδῆ, καὶ οὐκ ἄξια λόγου, διὰ μακρῶν· πρὸς δὲ
τὴν προτέραν, ποιητὴν τε ἅπαντα ἀποφήνας φλύαρον, καὶ μήτε
τόπων ἐμπειρίαν, μήτε τεχνῶν πρὸς ἀρστὴν συντείνειν νομίσας·
τῶν τε μύθων, τῶν μὲν ἐν τόποις οὐ πεπλασμένοις πεφημι-
σμένων, οἷον ἐν Ἰλίῳ καὶ Πηλίοῳ καὶ Ἰῶν, τῶν δὲ ἐν πεπλασμένοις,
καθάπερ ἐν οἷς αἱ Γοργόνες, ἢ ὁ Γηρυόνης, ταύτης φησὶ τῆς
ιδέας εἶναι καὶ τοὺς κατὰ τὴν Ὀδυσσεῶς πλάνην λεγομένους·

22. τοὺς δὲ μὴ πεπλάσθαι λέγοντας, ἀλλ' ὑποκεῖσθαι, ἐξ αὐτοῦ τοῦ μὴ συμφωνεῖν ἐλέγχεσθαι ψευδομένους· τὰς γὰρ Σειρήνας, τοὺς μὲν ἐπὶ τῆς Πελωριάδος καθιδρύειν, τοὺς δὲ ἐπὶ τῶν Σειρηνοῦσσῶν, πλείους ἢ θισχιλίους διεχουσῶν σταδίου· εἶναι δ' αὐτὰς σκόπελον τρικόρυφον, διείργοντα τὸν Κυμαῖον καὶ Ποσειδωνιάτην κόλπον. Ἄλλ' οὐθ' ὁ σκόπελος οὗτός ἐστι τρικόρυφος, οὐδ' ὅλως κορυφοῦται πρὸς ὕψος· ἀλλὰ ἀγκῶν τις ἔκκειται μακρὸς, καὶ σενὸς ἀπὸ τῶν κατὰ Σύρρεντον χωρίων ἐπὶ τὸν κατὰ Καπρίας πορθμὸν, ἐπὶ θάτερα μὲν τῆς ὄρεινῆς τὸ τῶν Σειρήνων ἱερὸν ἔχων, ἐπὶ θάτερα δὲ, πρὸς τῷ Ποσειδωνιάτῃ κόλπῳ νησίδια τρία προκείμενα, ἔρημα καὶ πετρώδη, & καλοῦσι Σειρηνοῦσσας· ἐπ' αὐτῷ δὲ τῷ πορθμῷ τὸ Ἀθηναῖον, ὧπερ ὁμωνυμεῖ καὶ ὁ ἀγκῶν αὐτός.

Ἄλλ' οὐτ', εἰ μὴ συμφωνοῦσιν οἱ τὴν ἰστορίαν τῶν τόπων παραδιδόντες, εὐθὺς ἐκβάλλειν δεῖ τὴν σύμπασαν ἰστορίαν· ἀλλ' ἔσθ' ὅτε καὶ πιστοῦσθαι τὸ καθόλου μᾶλλον ἔστιν. Οἷον τι λέγω; ζητουμένου, εἰ κατὰ Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν ἡ πλάση γέγονε, καὶ εἰ αἱ Σειρήνες ἐνταῦθά που λέγονται, ὁ μὲν φήσας ἐν

23. τῇ Πελωριάδι, πρὸς τὸν ἐν ταῖς Σειρηνοῦσσαις διαφωνεῖ· ἀμφότεροι δὲ πρὸς τὸν περὶ Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν λέγοντα οὐ διαφωνοῦσιν, ἀλλὰ καὶ μείζω πίστιν παρέχουσιν, ὅτι καίπερ μὴ τὸ αὐτὸ χωρίον φράζοντες, ὅμως οὐκ ἐκβεβήκεσάν γε τοῦ κατὰ τὴν Ἰταλίαν, ἢ Σικελίαν. Ἐάν δὲ προσθῇ τις, ὅτι ἐν Νεαπόλει Παρθενόπης δεῖκνυται μνημα μίας τῶν Σειρήνων, ἔτι πλείων προσεγένετο πίστις, καίτοι τρίτου τινὸς λεχθέντος τοῦ τόπου τούτου. Ἄλλ' ὅτι ἐν τούτῳ τῷ κόλπῳ τῷ ὑπὸ Ἐρατοσθένους λεχθέντι Κυμαῖῳ, ὃν ποιοῦσιν αἱ Σειρηνοῦσσαι, καὶ ἡ Νεάπολις ἰδρυταί, βεβαιωτέως πιστεύομεν τὸ περὶ τούτους τοὺς τόπους γεγονέναι τὰς Σειρήνας· οὔτε γὰρ τὸν Ποιητὴν ἀκριβῶς ἔκαστα πυθέσθαι, οὐδ' ἡμεῖς παρ' ἐκείνου ζητοῦμεν τὸ ἀκριβές.

Οὐ μὴν οὐδ' οὕτως ἔχομεν, ὡς ὑπολαμβάνειν καὶ μηδὲν πε- 23.
πυσμένον περὶ τῆς Ὀδυσσεύως πλάνης, μήθ' ὅπου μηθ' ὅπως
γένοιτο, ῥαψωδεῖν.

Ἐρατοσθένης δὲ Ησίοδου μὲν εἰκαῖζει πεπυσμένον περὶ τῆς
Ὀδυσσεύως πλάνης, ὅτι κατὰ Σκελίαν καὶ Ἰταλίαν γεγένηται, καὶ
πισεύσαντα τῇ δόξῃ ταύτῃ, μὴ μόνον τῶν ὑφ' Ὀμήρου λεγομένων
μεμνησθαι, ἀλλὰ καὶ Αἴτνης, καὶ Ὀρτυγίας τοῦ πρὸς Συρα-
κούσαις νησιῦ, καὶ Τυρρήνων· Ὀμηρον δὲ μήτε εἶδέναι ταῦτα,
μήτε βούλεσθαι ἐν γνωρίμοις τόποις ποιεῖν τὴν πλάνην. Πό-
τερον οὖν Αἴτνη μὲν καὶ Τυρρήνια γνώριμα, Σκύλλαιον δὲ
καὶ Χάρυδοις καὶ Κίρκαιον καὶ Σειρηνοῦσαι, οὐ πάνυ; ἢ
Ἡσίοδῳ μὲν ἔπρεπε μὴ φλυαρεῖν, ἀλλὰ ταῖς κατεχούσαις
δόξαις ἀκολουθεῖν, Ὀμήρῳ δὲ πᾶν ὅ τι ἂν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλώτ-
ταν ἦ, κελαδεῖν; Χωρὶς γὰρ τῶν λεχθέντων περὶ τῆς πρεπούσης
Ὀμήρῳ μυθοποιίας, καὶ τὸ πλῆθος τῶν συγγραφέων τῶν
ταῦτα θρυλλούντων, καὶ τὸ τῆς κατὰ τόπους ἐπιχωριαζούσης
φήμης διδάσκειν δύναται, διότι ταῦτα οὐ ποιητῶν πλάσματά
ἔστιν, οὐδὲ συγγραφέων, ἀλλὰ γεγενημένων ἴχνη, καὶ προσώ-
πων, καὶ πράξεων.

Καὶ Πολύβιος δ' ὀρθῶς ὑπονοεῖ τὰ περὶ τῆς πλάνης. Τὸν
γὰρ Αἰόλον, τὸν προσημαίνοντα τοὺς ἔκπλους ἐν τοῖς κατὰ
τὸν Πορθμὸν τόποις ἀμφιδρόμοις οὔσι καὶ δυσέκπλοις διὰ τὰς
παλιρροίας, ταμίαν τε εἰρήσθαι τῶν ἀνέμων, καὶ βασιλέα νε-
νομίσθαι φησὶ κατὰπερ Δαναὸν μὲν, τὰ ὑδρεῖα τὰ ἐν Ἄργει
· παραδείξαντα, Ἀτρέα δὲ, τοῦ ἡλίου τὸν ὑπεναντίον τῷ οὐρανῷ
δρόμον, μάντις τε καὶ ἱεροσκοπούμενους ἀποδείκνυσθαι βασι-
λέας· τοὺς δ' ἱερέας τῶν Αἰγυπτίων, καὶ Καλδαίους, καὶ μά-
γους, σοφία τινὶ διαφέροντας τῶν ἄλλων, ἡγεμονίας καὶ τιμῆς 24.
τυγχάνειν παρὰ τοῖς πρὸ ἡμῶν· οὕτω δὲ καὶ τῶν θεῶν ἕνα
ἕκαστον τῶν χρησίμων τινὸς εὐρετὴν γενόμενον, τιμᾶσθαι.